

TRANSFIGURATIE

CATHAROSE DE PETRI

ROZENSERIE I

Derde herziene druk

1995

ROZEKRUIS PERS, HAARLEM, NEDERLAND

Internationale School van het Gouden Rozenkruis
Lectorium Rosicrucianum
Baknessergracht 11-15, Haarlem, Nederland

ISBN 90 6732 160 5

© 1995 ROZEKRUIS PERS – HAARLEM – NEDERLAND

Inhoud

I	Transfiguratie	9
II	De slaap des lichaams	14
III	Het hemelse rijk	22
IV	Tao	26
V	Het vijfvoudige heiligingssysteem	31
VI	Lotswisseling	35
VII	De adem des levens	40

Ten geleide

Dit boekje beoogt voor de lezers te zijn
«een lamp voor de voet, die straalt voor ieder»,
opdat met het bestuderen van de inhoud
enig inzicht worde verkregen
omtrent de wijze waarop
een bevrijdende en opwaartse gang
in en door het stoffelijke leven
te verwerkelijken is.

CATHAROSE DE PETRI

Transfiguratie

Transfiguratie is een gnostieke methode tot het volvoeren van het endura; dat is: het volkomen vervangen van de sterfelijke, afgescheiden, aardgeboren mens door de oorspronkelijke, onsterfelijke, goddelijke mens, de ware geestmens volgens het goddelijke scheppingsplan.

Het is niet onmogelijk dat enkelen uwer bij deze verklaring een gevoel van diepe teleurstelling niet kunnen weerhouden, omdat in een hoekje van hun bewustzijn nog altijd de overweging woont, dat zij door transfiguratie het eigen zelf op de een of andere wijze veilig zouden kunnen stellen. Zij vertalen dan het bekende woord van Jezus de Heer op hun eigen manier: Wie zijn leven zal willen verliezen door het endura, zal het behouden door transfiguratie. Daar echter transfiguratie niet anders bedoelt te zijn dan het endura zelf, kan datgene wat volgens Jezus' woord behouden blijft, zeer zeker geen betrekking hebben op ook maar enig aanzicht van het dialectische wezen.

Toch heeft het endura niet de betekenis van zonder meer dood zijn, begrepen naar de natuur. Het dialectische ik, als centraal bewustzijn van de persoonlijkheid, kan in de kandidaat volledig gestorven en verdwenen zijn, terwijl toch de

oude persoonlijkheid der natuur nog leeft. De persoonlijkheidsopheffing zelf, door het uitvallen van de stof, kan later komen, liefst véél later. Want hoe nuttig en waardevol is het de oude persoonlijkheid nog te kunnen gebruiken in dienst van het heilige werk, voor het vissen van mensen uit de levenszee der doodsnatuur!

Nee, waar het om gaat is de noodzaak de ziel te doen leven en zijn, en aan haar de regering, de leiding van de gehele zijnsstaat over te dragen, en niet anders meer te kunnen en te willen dan die leiding volkomen te aanvaarden.

Zo komt de kandidaat dan in de toestand van Paulus: niet meer ik, doch de Christus-in-mij. Daarmee bedoelt hij niet dat in het natuur-ik ook nog zoiets als een Christus-aspect verborgen zou liggen, doch hij is gericht op de in zijn mikrokosmos gewekte en herboren ziel.

Geen enkel bewustzijnsdeel van het dialectische wezen kan op deze weg gekoesterd worden. Het is slechts mogelijk nog gedurende lange tijd het oude persoonlijkheidsleven te handhaven onder leiding van de herboren ziel. Zoals wij dat ook zien in de figuren van Johannes de Doper en Jezus de Heer, die in evangelische zin lange tijd als twee afzonderlijke wezenheden bestaan, totdat de eerste zijn persoonlijkheidstaak ten volle verricht heeft.

Zo verstaan wij dan dat wat behouden blijft de ziel is, eeuwig levende in wat Lao Tse aanduidt als »Tao«.

Maar waar in het woord van Jezus sprake is van «behouden», wordt tevens gewezen op een mogelijkheid tot «verliezen» in andere zin. «Wie zijn leven zal willen verliezen om

mijnentwil, die zal *het* behouden.» Daaruit vloeit evenwel voort dat, wanneer een mens die weg niet wil gaan, de werkwijze van het levensproces omgekeerd wordt, in fatale zin. Dan is het: Wie zijn leven (naar de natuur) zal willen behouden, die zal *het* verliezen.

Hier wordt gedoeld op de mogelijkheid van denaturatie ener mikrokosmos, wanneer deze niet de uiteindelijke weg tot bevrijding der ziel wil bewandelen. Dan wordt het zevendvoudige atoom van de Lotos verbroken van de mikrokosmos, deze wordt vernietigd en al haar aanzichten keren dan naar hun oorsprong terug.

De weg van het endura door transfiguratie is dan ook de enige logische, natuurlijke en geadelde weg om de vloek van ons bestaan op te heffen en tot een verantwoorde oplossing van het mensheidsprobleem te komen.

Wij zeggen u dit met nadruk, omdat door de eeuwen heen het pad van de Gnosis steeds als een zeer onnatuurlijke weg werd gebrandmerkt; doch het volgen van het pad onzer roeping van Godswege kàn nimmer tegennatuurlijk zijn, ook al zal vele malen de schijn dit doen veronderstellen.

Denk maar eens aan de alom bekende verschijnselen der stofwisseling. Men heeft meermalen kunnen vaststellen dat iedere cel van onze persoonlijkheid in de loop van een aantal jaren wordt vernieuwd. Zeker is, dat in een tijdvak van zeven jaren een geheel nieuwe structuur van het lichaam tot stand komt en zodra deze aanwezig is, is tegelijkertijd het proces ener nieuwe vervangingsreis reeds aangevangen. Totdat deze stofwisselingsprocedure, bij het klimmen van de jaren en bij

het afnemen der vitaliteit, al trager en trager wordt, er verkal-
kingen en andere degeneraties ontstaan en het onontkoom-
bare moment komt, dat het definitief stopt en de
stofwisseling haar wetmatige einde neemt. Het resultaat is
niets, absoluut niets, en hier is dus geen sprake van een dood
die tot overwinning voert.

Hoe anders is het bij het endura door transfiguratie! Dit
proces brengt ons ook een stofwisseling, doch wat voor een!
De atomen en cellen van de gehele persoonlijkheid worden
door de transfiguratie veranderd en geladen met Mercurius-
kracht, de kracht der onsterfelijke menswording. Door deze
stofwisseling verliest de dialectische persoonlijkheid haar
natuurgeboren karakter en het gehele wezen gaat veranderen.
De Mercuriuskracht concentreert zich vooral in het hoofd-
heiligdom en verandert daar vrijwel alle hersenorganen, ten-
gevolge waarvan er een nieuw bewustzijnsvermogen ontstaat.

Tot aan de uiterste grenzen van een zeer merkwaardig
kunnen zet zich deze verandering door, zodat nagenoeg het
gehele typische eigen van het dialectische zelf verdwenen is.
Het verliest zijn greep op de gehele mikrokosmos. Het kan
de eigen natuur niet meer vasthouden. Het is geneutraliseerd.

Op hetzelfde moment, als door een machtig vuur gedre-
ven, komt daardoor het vlammenlichaam van de zielemens
vrij. Zo heeft, door nieuwe stofwisseling, de pelgrim zijn typi-
sche dialectische zelf verloren en tegelijkertijd is daardoor het
ware zelf wedergeboren. Dan kan de pelgrim, na zijn taak te
hebben vervuld, als een waarachtige dienaar heengaan. In een
dood, die het ware ene leven heeft gebracht.

Ga daarom met ons deze weg-van-ontstijgen, tot aan de ware overwinning!